

Sygn. akt V CSK 135/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko B. S.A. w W. (poprzednio D. S.A. w W.)

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 1169/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 listopada 2014 r. powód P. G. stwierdził, „że ciężar uchybień zarówno Sądu pierwszej jak i drugiej instancji wskazuje, że zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo czyniąc wydane orzeczenie niesprawiedliwym” albowiem Sady rozpoznające sprawę wbrew intencjom ustawodawcy wynikających z przepisu art. 647¹ k.c. a w szczególności art. 647¹ § 2 i 5 k.c. pozbawiły ochrony prawnej powoda, w przypadku gdy wybrany przez pozwaną B. S.A. w W. generalny wykonawca nie dokonał zapłaty należnego powodowi wynagrodzenia za wykonane i przyjęte przez pozwaną roboty, a spełnione zostały wymogi rodzące odpowiedzialność solidarną inwestora w stosunku do powoda, wynikające z powołanego przepisu prawa materialnego, przy pełnej wiedzy inwestora o braku zapłaty należnego

podwykonawcy wynagrodzenia za wykonane i przyjęte prace, jak również poprzez błędne uznanie iż oświadczenie inwestora co do ewentualnego braku zgody wykonywania określonych robót przez podwykonawcę nie wymaga złożenia oświadczenia woli przez inwestora podwykonawcy lub też nie nakłada na inwestora bądź na generalnego wykonawcę obowiązku powiadomienia podwykonawcy o decyzji inwestora co ma bezpośrednie znaczenie, w świetle zaskarżonego orzeczenia, dla gwarancji zapłaty należnego podwykonawcy wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza skargi kasacyjnej wniesionej przez powoda wskazuje, że jako przesłankę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, niepubl.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, niepubl.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, niepubl.; z dnia z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego

orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 Nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl., z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, niepubl. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił argumentów uzasadniających tak rozumianą oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, zwłaszcza jeśli uwzględni się dotychczasowe ustalenia faktyczne, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), dotyczące stanowiska inwestora odnośnie zatrudniania podwykonawców oraz jego braku wiedzy o treści umowy wiążącej powoda i generalnego wykonawcę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 99 w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. 2013 r., poz. 490).